

Arrest

nr. 204 023 van 18 mei 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LECOMPTE
Brusselsesteenweg 55/A
9090 MELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIILde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat M. LECOMPTE, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, heeft op 28 augustus 2015 een verzoek tot internationale bescherming ingediend.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 2 februari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Verzoeker werd door het CGVS op 1 juni 2016 gehoord.

1.3. Op 24 januari 2017 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Iraakse nationaliteit bezit, een soennitische Arabier bent, en op 6 oktober 1989 bent geboren in de wijk Al Qahira (Bagdad). Uw ouders scheidden toen u zes jaar oud was. Na de scheiding stond uw moeder in voor uw opvoeding. U groeide op in de wijken Al Jihad en Al Mansour. Later hertrouwde uw moeder met F.K.M.W.W. (OV X - CG X: technische weigering dd. 20/04/2016). In 2008 begon u uw studies rechten aan de universiteit van Al Ma'amoun. Midden 2012 rondde u uw studies af en omstreeks december 2012 sloot u zich aan bij de Iraakse balie. U werkte achtereenvolgens voor de advocatenkantoren van Sarmad, dokter Badi Aref, en dokter A.J.. In 2014 sloot u zich aan bij de Tayyar Al Islaah Al Watani ('National Reform Movement') van voormalig premier Al-Jaafari. Na zes maanden verliet u de beweging omdat ze hun politiek discours niet in de praktijk omzetten.

Eind 2014 werd u door A.A.M. aangesteld als één van de advocaten in zijn echtscheidingszaak. U kwam met hem in contact via zijn broer J., uw fitnessinstructeur en kennis. A. en J. zijn de zonen van A.M.H., de directeur-generaal ('mudir al-amm') van de Jihaz Al Mukhabaraat Al Iraq ('Iraqi National Intelligence Service' - INIS). Ook A. is officier bij INIS. J. maakte er eveneens deel van uit, maar werkt momenteel voor de ministerraad.

In januari 2015 werden A. en J. thuis opgepakt bij een huiszoeking. Ze werden voorgeleid bij de rechtbank van Beiaa, waar u optrad als hun advocaat. U vernam dat er een aantal zaken tegen J. en A. werden aangespannen. Ten eerste werd J. van afpersing met gebruik van geweld beschuldigd. Ten tweede werden A. en Ad. beticht van administratieve en financiële fraude. Ten derde werd A. ervan beschuldigd misbruik te maken van zijn functie. Ten vierde werd A. beschuldigd van wapenhandel. Ten vijfde werd A. beschuldigd van een gewapende overval op een zekere S.M.A.Z.. Er was geen onderling verband tussen de verschillende zaken. U en drie andere advocaten namen de verdediging van J. en A. voor jullie rekening. J. werd reeds na vijftien dagen vrijgelaten, A. bleef langer in de cel, voornamelijk omwille van de vijfde zaak.

Wat die vijfde en laatste zaak betreft, ontdekte u dat de klacht tegen A. was gebaseerd op valse beschuldigingen. Op het moment dat A. de overval zou hebben gepleegd, was hij namelijk aanwezig op de rechtbank van Beiaa. U vroeg de camerabeelden van de rechtbank op en maakte die in april 2015 over aan de rechter die de vijfde zaak behandelde. Nog dezelfde maand werd u opgebeld door een onbekende persoon. Hij zei dat de strafzaak uw leven in gevaar bracht en raadde u aan om u terug te trekken als advocaat. Nadien haakte hij in. U vermoedde dat het bij dreigementen zou blijven en besloot er geen aandacht aan te besteden. De andere advocaten kregen gelijkaardige dreigementen en besloten wel afstand te doen van de zaak. Eind mei 2015 werd S. veroordeeld tot zes maanden gevangenisstraf als gevolg van de valse klacht die hij tegen A. had ingediend.

Op 9 juni 2015 ging u naar de rechtbank om de vrijlating van A. te bepleiten. De rechtbank ging akkoord met zijn vrijlating, mits betaling van een borgsom. De volgende dag, op 10 juni 2015, maakte u samen met Ad., de vader van A., in het politiebureau van Al Beiaa alle administratie in orde. Tijdens jullie onderhoud raadde Ad. u aan om niet naar huis terug te keren, dit om uw veiligheid te garanderen. U wist niet waarover hij het had maar nam zijn raad ter harte en trok naar de woning van uw zus N. in Al Bounouk.

De volgende ochtend, op 11 juni 2016, belde u met uw moeder. Ze vertelde dat er rond zes uur 's ochtends een huiszoeking had plaatsgevonden. Personen in militair uniform hadden de woning doorzocht en waren vertrokken zonder verdere toelichting. Uw moeder veronderstelde dat het om een routinecontrole ging. U herinnerde zich wat Ad. had verteld en nam contact op met uw buur. Die vertelde dat hij geen weet had van controles in de buurt en beloofde navraag te doen. Dezelfde avond liet hij weten dat er enkel bij jullie een huiszoeking had plaatsgevonden. U raakte in paniek, belde Ad. op, en legde hem de situatie uit. Ad. vertelde dat het incident vermoedelijk kaderde in zijn rivaliteit met N.A.I.. Laatstgenoemde is een hooggeplaatste binnen het Iraakse staatsbestel, is een vertrouweling van A.A.M. (de zoon van voormalig premier Nourri Al Maliki), en staat aan het hoofd van de Iraakse veiligheidsbedrijven. Ad. beloofde zich over de zaak te informeren en een oplossing te zoeken. Hij zei dat u hem op vier juli 2015 moest contacteren.

U gehoorzaamde en bleef in de woning van uw zus N.. In de periode die volgde werd de woning van uw moeder driemaal doorzocht en patrouilleerden er tweemaal politiewagens rond de woning. Bovendien werd er een politiewagen bij de ingang van uw wijk geplaatst.

Op 4 juli 2015 belde u met Ad.. Hij vroeg waar u was, liet u ophalen, en ontving u. Ad. vertelde dat hij u in de problemen had gebracht, dat hij geen oplossing had gevonden, en dat u niet langer in Irak kon blijven. Volgens hem zou N.A.I. u blijven viseren en had de stam van S., de familie A.Z., u vogelvrij verklaard.

U nam zijn raad ter harte, keerde terug naar de woning van uw zus, en bereidde uw vertrek voor. Eind juli 2015 nam u een laatste keer contact op met Ad.. U zei dat u het land zou verlaten en Ad. raadde u aan om niet via de luchthaven van Bagdad te reizen. Volgens hem stond die onder controle van N.A.I. en was het beter om via de luchthaven van Najaf te reizen, dewelke onder Ad. zijn controle stond.

Op 4 augustus 2015 ging u naar de luchthaven van Najaf. Enkele getrouwen van Ad. loodsten u door de luchthaven en zorgden ervoor dat u de paspoortcontrole kon vermijden. U vloog naar Istanbul, overnachtte er, en reisde naar Bodrum. Drie dagen later werd u per boot naar Kos gesmokkeld. Tijdens de bootreis verloor u uw paspoort. Acht dagen later werd u naar Athene gebracht, van waaruit u over land naar België reisde. Op 28 augustus 2015 vroeg u in België asiel aan.

Twee weken na uw vertrek verlieten ook uw gezinsleden de woning in Mansour. Uw moeder en uw zus Z. verhuisden naar Al Iskan, terwijl uw broer bij zijn schoonfamilie introk. Bij de verhuis merkten ze dat er allerlei documenten, waaronder documenten in verband met uw werk en de rechtszaken, uit uw kamer waren verdwenen.

In België werd u herenigd met uw stiefvader F.K.M.W.W. (OV X - CG X) die inmiddels naar Irak is teruggekeerd en met uw broer H.M.A.A.T. (OV X - CG X: toekenning vluchtelingenstatus dd. 02/09/2015).

Vanuit België had u regelmatig contact met J.. Hij liet weten dat u nog steeds werd gezocht en dat uw naam geseind staat bij de sjitische militie Al Kataeb (Al Jihad) en Assaab Ahl Al Haqq.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw identiteitskaart dd. 12/11/2006, nationaliteitsbewijs dd. 14/11/2006, rijbewijs dd. 04/12/2014, kopie pagina uit paspoort, verkiezingskaart, kopie woonkaart moeder dd. 18/03/2014, voedselrantsoenkaart (stiefvader) dd. 19/09/2013, kopie diploma dd. 21/05/2016, badge National Current Reform dd. 01/01/2014, badge van de Iraakse balie dd. 20/12/2012, kopie badge INIS - Ad., kopie toegangsbadge Green Zone - Ad., badge INIS - A., kopie wapenvergunning - A., volmacht - aanstelling advocaten dd. 27/10/2014, aanvraag tot vrijlating - A. dd. 09/06/2015, cd-rom met videofragment, DHL-enveloppe.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het CGVS besloten dat u niet in aanmerking komt voor een toekenning van de vluchtelingenstatus of een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er kan geen geloof worden gehecht aan uw betrokkenheid in de rechtszaken tegen J. en A. Ad. Mohammed of de problemen die eruit voortvloeiden.

Het CGVS stelt allereerst vast dat u niet in het bezit bent van enig overtuigend begin van bewijs omtrent de diverse rechtszaken waarin u optrad als advocaat van A. (en J.).

Ter staving van uw asielaanvraag legt u nauwelijks twee juridische documenten voor. Het ene document is een kopie van de volmacht die A., J. (en Ad.) aan u en drie andere advocaten hebben toegekend (zie Documenten, volmacht - aanstelling advocaten dd. 27/10/2014). U geeft te kennen dat dit document kaderde in de echtscheidingszaak van A.. Het document werd op 27 oktober 2014 opgesteld, dus ruim voor de valse beschuldigingen die tegen bovenvermelde personen werden geuit. Het document doet met andere woorden geen enkele uitspraak over de strafzaken die tot uw problemen leidden. Bovendien werd bij de vertaling duidelijk dat het document opvallende spellingsfouten bevat, wat opmerkelijk is aangezien het een normaliter gestandaardiseerd juridisch document betreft. Los daarvan betreft het een kopie en dus makkelijk te manipuleren document waarvan de auteur en de authenticiteit onmogelijk te verifiëren vallen. Dit is problematisch aangezien er in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd met dergelijke documenten. Het document heeft met andere woorden slechts enige bewijswaarde wanneer het wordt ondersteund door precieze en geloofwaardige verklaringen. Zoals verder in deze beslissing

wordt aangetoond, is dat allerm minst het geval. Het document, dat sowieso geen uitspraak doet over strafzaken tegen A. en J. of de problemen die daaruit voortvloeiden, heeft bijgevolg weinig of geen bewijswaarde heeft.

Het tweede document betreft een aanvraag tot de vrijlating van A.. In het document wordt niet toegelicht op basis van welke beschuldigingen A. werd vastgehouden. Er staat weinig meer dan dat u hem onschuldig acht, dat hij een grote familie heeft, en dat u zijn vrijlating op borg bepleit (zie Documenten, aanvraag tot vrijlating - A. dd. 09/06/2015). Bovendien betreft het opnieuw een kopie, waardoor het document gevoelig is voor fraude en pas enige bewijswaarde heeft wanneer het wordt ondersteund door precieze en geloofwaardige verklaringen. Zoals gezegd is dat niet het geval.

Los van deze twee documenten legt u niet het minste begin van bewijs voor betreffende de diverse strafzaken die tegen A. en J. werden geopend. Evenmin legt u enig begin van bewijs voor betreffende de veroordeling die S. opliep als gevolg van uw onderzoekswerk. Dit is hoogst opmerkelijk, aangezien de aard van de strafzaken impliceert dat er een uitgebreide rechtsgang aan te pas kwam, en dat kan worden verwacht dat die uitgebreid werd gedocumenteerd. Gezien uw hoedanigheid van advocaat mag eveneens worden verwacht dat u dergelijke stukken ter uwer beschikking heeft of had. Dat men tijdens de diverse huiszoeken alle documenten in verband met de rechtsgang heeft onvreemd (zie CGVS, 01/06/2016, p. 17) of dat de originele afschriften in de rechtbank bewaard bleven, geldt niet als valabele verschoning. Wat de eerste vergoelijking betreft, merkt het CGVS op dat er ernstige vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de huiszoeken (zie verder). Wat de tweede vergoelijking betreft, merkt het CGVS op dat u voor een advocatenkantoor werkte, dat uw familieleden nog steeds in Bagdad verblijven, dat u nog steeds contact heeft met A., en dat uw cliënten tot de meest invloedrijke personen uit het Iraakse staatsbestel behoorden (cfr. de directeur-generaal en een hogere officier van de Iraakse inlichtingendienst INIS). Er kan redelijkerwijs worden verwacht dat u via hen de nodige stukken kan bekomen. Dat dit niet het geval is, doet ernstig afbreuk aan de oprechtheid van de door u voorgehouden asielmotieven.

Los daarvan heeft u niet het minste begin van overtuigend bewijs dat aantoon dat u in Irak werd geïdendeerd als gevolg van de door u vermelde rechtszaken. U legt enkel een videofragment voor waarin een onbekende persoon, volgens u A., het woord voert. De persoon vraagt u om niet terug te keren naar Irak (zie Documenten, cd-rom met videofragment - vertaling). Op basis van de beelden kan niet worden vastgesteld wie de persoon in de video is. De persoon in kwestie toont een identiteitsdocument, maar dat is compleet onleesbaar. Verder legt u geen bewijs voor dat kan aantonen dat het werkelijk om A. Ad. Mohammed gaat. De kopieën van de werkbades van A. Ad. Mohammed volstaan in deze niet als bewijs. Het betreffen namelijk kopieën van badges waarvan de authenticiteit onmogelijk kan worden geïdendeerd. Het videofragment heeft bijgevolg weinig of geen bewijswaarde. Bovendien werd de video op uw vraag opgenomen en is de persoon in de video een kennis van u, wat natuurlijk voor vragen zorgt omtrent de authenticiteit, de objectiviteit en de setting van de video. Los daarvan beperkt de opgevoerde persoon die normaliter perfect op de hoogte is van de aard en ware toedracht van uw problemen, zich tot vaagheden en algemeenheden. Hij vermeldt Assaeb Ahl Al Haqq en Al Kataeb (Al Jihad), zegt dat N.A.I. naar u op zoek is, zegt dat ze Ad. willen treffen via u, en dat de tegenpartij meer macht heeft dan de regering. Verder geeft hij geen concrete toelichting bij de aard van uw problemen, de diverse ontwikkelingen die er waren, of de ware toedracht van de afrekening. Indien A. werkelijk op uw vraag een videoboodschap opnam met de bedoeling uw situatie en problemen toe te lichten, mag redelijkerwijs worden verwacht dat zijn verklaringen meer precies en meer gedetailleerd zouden zijn. Het feit dat u uw asielaanvraag met dergelijk bedenkelijk bewijsmateriaal dient te ondersteunen, doet ernstige twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Uit het voorgaande blijkt dus dat u geen overtuigend begin van bewijs ter staving van uw asielaanvraag ter uwer beschikking heeft. Ook uw verklaringen blijken niet te overtuigen. Ze vertonen opmerkelijke hiaten of zijn ronduit ongeloofwaardig.

Het CGVS erkent dat u bij momenten een uitgebreid en coherent asielrelaas vertelt, waarbij u zich weinig of niet lijkt tegen te spreken. Gezien uw academische achtergrond en professioneel profiel hoeft dit niet te verbazen. Dit weegt echter niet op tegen onderstaande vaststellingen.

U beweert dat u betrokken bent in een afrekening tussen N.A.I. en Ad. M.H.. Eerstgenoemde zou Ad. niet rechtstreeks kunnen treffen en zich daarom richtten op de personen die Ad. steunen, bv. zijn zonen (in casu A. en J.) of zijn advocaten (in casu u). U kan echter niet toelichten waarover de afrekening gaat of wat aan de basis ligt van de rivaliteit tussen deze personen. Gevraagd om toe te lichten

welke redenen er achter de valse beschuldigingen jegens A. en J. staken, verklaart u tijdens het eerste gehoor dat u er geen antwoord op heeft. U verklaart dat u zich als advocaat niet moeide in de persoonlijke problemen van uw cliënten of de oorzaken van de rivaliteit. U houdt het er op dat er 'vermoedelijk' problemen waren tussen N.A.I. en Ad. M.H., maar dat u geen enkel idee had over de ware toedracht (zie CGVS, 01/06/2016, p. 18). Ook tijdens het tweede gehoor kan u geen overtuigend antwoord geven op deze vraag. U verwijst aanvankelijk naar de hoge positie van Ad. Mohammed H. en N.A.I., zonder verdere toelichting te geven (zie CGVS, 08/07/2016, p. 3). Nadien verklaart u dat A. u ooit toevertrouwde dat Ad. en N. met elkaar in aanvaring kwamen als gevolg van een kwestie omtrent privé-bewakingsbedrijven. Ook de niet onbesproken A.A.M., zoon van de voormalige Iraakse premier was betrokken bij deze gemediatiseerde zaak (zie CGVS, 08/07/2016, p. 5-6). Niet enkel is het opmerkelijk dat u pas tijdens het tweede gehoor én na herhaaldelijk doorvragen van de interviewer tot een begin van antwoord komt, het valt ook op dat u zich beperkt tot algemeenheden, gebaseerd op enkele gemediatiseerde schandalen. Het is niet onredelijk te verwachten dat u een meer precieze reden kan geven voor de rivaliteit waarin u betrokken raakte.

Evenmin kan u toelichten waarom N.A.I. zich de moeite heeft getroost om u blijvend te viseren, terwijl u weinig meer bent dan de advocaat van de personen die hij werkelijk viseert, met name de familie van Ad.. U verwijst naar de gevolgen die de rechtszaken op A. en J. hun carrière hadden, maar legt niet uit op welke manier dat een impact op u heeft (zie CGVS, 08/07/2016, p. 7).

U heeft ook geen antwoord op de vraag wat de link is tussen S.M.A.Z. en N.A.I.. U zegt weinig meer dan dat de familie A.Z. banden heeft met de familie van Al Ikabi (zie CGVS, 01/06/2016, p. 19). U licht niet toe hoe dat precies in elkaar zit. U weet niet wat S. er toe bracht om als stroman voor N.A.I. op te treden en een valse zaak tegen A. op te starten (zie CGVS, 01/06/2016, p. 19 - zie CGVS, 08/07/2016, p. 3). Bovendien kunnen uw verklaringen over de veroordeling van S. (omwille van de valse beschuldigingen) weinig of niet overtuigen. Na eerst een aantal keer naast de vraag te antwoorden, houdt u het op een zeer bondige weergave van de rechtsgang (zie CGVS, 01/06/2016, p. 19 - zie CGVS, 08/07/2016, p. 3-5). U weet evenmin waar S. zijn gevangenisstraf uitzat (zie CGVS, 01/06/2016, p. 19).

U verklaart daarnaast dat u wordt geviseerd door de familie A.Z.. Volgens u werd u vogelvrij verklaard omwille van uw rol in de veroordeling van S.. U kan echter niet overtuigen dat dit werkelijk het geval is. Gevraagd om toe te lichten wat u verstaat onder bloedwraak, negeert u de vraag en herhaalt u enkel dat u een belangrijk aandeel had in de veroordeling van S. (zie CGVS, 08/07/2016, p. 7-8). Vervolgens verklaart u dat u via Ad. te weten kwam dat u vogelvrij werd verklaard. U kan echter niet toelichten hoe Ad. dit te weten kwam. U houdt het op een droge "Ad. weet alles" (zie CGVS, 08/07/2016, p. 8), wat uiteraard niet overtuigt. Vervolgens beweert u dat u misschien niet vogelvrij verklaard bent, maar dat Ad. dit voorliegt om u uit Irak te verdrijven (zie CGVS, 08/07/2016, p. 8). Dat u zelf niet lijkt te weten of u nu al dan niet vogelvrij verklaard bent en Ad. van leugens beschuldigt, valt in deze bezwaarlijk ernstig te nemen.

U beweert dat u door de sjjiitische milities Assaeb Ahl Al Haqq en Kataeb Al Jihad wordt gezocht. U kan echter niet overtuigen dat dit werkelijk het geval is. U verwijst enkel naar wat Ad. u vertelde en wat A. in de videoboodschap zei (zie CGVS, 08/07/2016, p. 8, 9). Dit volstaat niet. U kan bijvoorbeeld niet uitleggen hoe A. en Ad. dit ontdekten (zie CGVS, 08/07/2016, p. 8). Voorts vertelt u weinig meer dan dat Assaeb Ahl Al Haqq en Kataeb Al Jihad in de regering zitten, wat hier niet ter zake doet (zie CGVS, 08/07/2016, p. 8). Vervolgens beweert u dat de familie A.Z. uw naam op de lijsten liet plaatsen, wat u nadien aanpast door te zeggen dat het enkel om een vermoeden gaat. U weet zelfs niet of de familie A.Z. banden heeft met één van deze organisaties (zie CGVS, 08/07/2016, p. 8). U weet met andere woorden niet wie uw naam op deze lijsten liet plaatsen. Los daarvan haalt u geen enkel concreet feit aan waaruit duidelijk blijkt dat één van deze organisaties effectief naar u op zoek is (zie verder).

Vervolgens bevat uw relaas een aantal opmerkelijke wendingen. U beweert bijvoorbeeld dat Ad. u op 10 juni 2016 heeft aangeraden om niet naar huis terug te keren. U kan echter niet toelichten waarom Ad. u dat advies gaf of waarom hij dergelijke voorzorgsmaatregelen noodzakelijk achtte. U raakt niet verder dan te stellen dat hij wist op welke 'vuile manier ze tewerk gaan' (zie CGVS, 08/07/2016, p. 6). Dit is geen overtuigend antwoord. Na de inval van 11 juni 2015 gaf Ad. u de opdracht om hem op 4 juli 2015 terug te bellen. U kan niet uitleggen waarom u net die dag terug moest bellen (zie CGVS, 08/07/2016, p. 7). Evenmin is het duidelijk of u Ad. heeft opgebeld (zie CGVS, 08/07/2016, p. 6) of andersom (zie CGVS, 08/07/2016, p. 6-7 - zie Verklaring, vraag 3.5). Daarnaast kan u niet vertellen wat Ad. tussen 11 juni en 4 juli 2015 had gedaan om een oplossing voor u te vinden. U beweert dat hij u niets wou vertellen en dat

u er zelf niet op doorvroeg (zie CGVS, 08/07/2016, p. 7). Het is weinig geloofwaardig dat uw beslissing om onder te duiken en uw land te verlaten enkel gebaseerd was op dit ene telefoongesprek waarbij Ad. u weinig of geen informatie gaf. Het is evenmin geloofwaardig dat u zich niet beter zou informeren alvorens een dergelijke beslissing met verstrekende gevolgen te nemen. Dergelijke verklaringen geven uw asielrelaas een weinig doorleefd en dus ingestudeerd karakter.

Ook uw verklaringen over de diverse incidenten kunnen niet overtuigen. U beweert dat er een huiszoeking was op 11 juni 2016 en dat uw belagers nadien nog drie keer het huis binnenvielen, tweemaal in de wijk patrouilleerden, en een patrouillewagen bij de ingang van de wijk plaatsten. U kan de diverse huiszoekingen echter niet situeren in de tijd (zie CGVS, 08/07/2016, p. 9-10). Evenmin kan u toelichten wie de personen waren. U verklaart dat het ofwel om handlangers van de A.Z. familie ging, ofwel om handlangers van N.A.I. (zie CGVS, 08/07/2016, p. 10). Verder kan u geen details geven over de huiszoekingen. Dit mag verbazen aangezien uw moeder steeds aanwezig was bij de incidenten en u tot op heden contact met haar heeft. Er mag dus redelijkerwijs worden verwacht dat ze u uitgebreid kon en zou briefen (zie CGVS, 08/07/2016, p. 10). Los daarvan is het merkwaardig dat uw familieleden pas bij hun verhuis ontdekten dat quasi al uw documenten verdwenen waren en dit al niet eerder hadden opgemerkt (zie CGVS, 08/07/2016, p. 9).

Het CGVS stelt bovendien vast dat er na augustus 2015 geen concrete indicaties waren dat deze of gene partij naar u op zoek was (zie CGVS, 01/06/2016, p. 16-17 - zie CGVS, 08/07/2016, p. 11). Dit staat haaks op de ernst van de voorhouden feiten en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees.

Vervolgens stelt het CGVS vast dat u niet weet of A. of J., nochtans uw cliënten/kennissen, nog hinder hebben ondervonden door de personen of groeperingen die hen via de valse beschuldigingen trachtten te beschadigen (zie CGVS, 01/06/2016, p. 18). Aangezien u nadien, ook na uw aankomst in België, contact met hen had, mag redelijkerwijs worden verwacht dat u zich daarover had geïnformeerd.

Los daarvan beweert u na uw studies voor drie verschillende advocatenkantoren te hebben gewerkt. Het laatste kantoor was dat van dr. A.J., waar u één van de zes advocaten van het kantoor was. U was er in dienst op het moment dat u de zaken tegen A. ter harte nam. Vreemd genoeg heeft u uw werkgever niet op de hoogte gebracht van uw problemen, de diverse incidenten waarvan u het slachtoffer werd, of de reden van uw vertrek. Evenmin heeft u hem nadien nog gecontacteerd (zie CGVS, 01/06/2016, p. 10-11). Gevraagd om dit toe te lichten geeft u te kennen dat u hem enkel contacteerde om te zeggen dat u niet meer naar het werk zou komen. U wou hem geen details geven omdat hij enkel uw werkgever is en niet wou dat hij veel over leven te weten kwam. Dat u uw privacy inroept als reden, mag gezien de context en de ernst van de feiten ten zeerste verbazen. De reden van uw vertrek was bovendien werk-gerelateerd en uw baas was dus zijdelings betrokken in de hele kwestie. De vaststelling dat u uw werkgever niet informeerde en zonder duidelijke reden alle contact verbrak, geeft uw verklaringen nogmaals een weinig doorleefd of doordacht karakter.

Tot slot merkt het CGVS op dat u bijzonder vaag blijft over de militaire carrière van uw vader ten tijde van het Baath-regime. Ook over zijn positie binnen de Baath-partij schept u geen duidelijkheid. U beweert dat u geen sterke relatie heeft met uw vader, maar dat neemt niet weg dat uw antwoorden bijzonder ontwijkend zijn (zie CGVS, 01/06/2016, p. 6-7). Ook over uw stiefvader geeft u zeer ontwijkende antwoorden wanneer het gaat over zijn professionele activiteiten (cfr. diens opmerkelijke carrièreswitch van kleermaker naar lid van de ministerraad, of zijn activiteiten voor de ministerraad), de redenen van zijn vertrek uit Irak, zijn asielmotieven, of de redenen van zijn terugkeer naar Irak. U beweert dat u ook met deze man weinig contact heeft wegens een familiaal geschil, maar dat verandert niets aan de vaststelling dat u quasi alle vragen ontwijkend beantwoordt (zie CGVS, 01/06/2016, p. 7-8). Het laat vermoeden dat u het CGVS geen zicht wenst te bieden op deze elementen, hetgeen uiteraard afbreuk doet aan uw algemene geloofwaardigheid. Er mag namelijk worden verwacht dat een asielzoeker zijn volledige medewerking verleent zodat er een correcte inschatting kan worden gemaakt van alles wat van belang kan zijn in de beoordeling van diens asielaanvraag.

Als gevolg van alle bovenstaande vaststellingen kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

*Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).*

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97).

Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016, en de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit "areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS." niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De

ontwikkelingen in de periode juni-augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiïeten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgefallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin

vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadi's die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun louter aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verder, de andere door u voorgelegde documenten kunnen niets veranderen aan bovenstaande appreciatie. Uw identiteitsdocumenten en de (kopieën van de) identiteitsdocumenten van uw familieleden bevestigen hoogstens uw identiteit, herkomst en nationaliteit. Die zaken staan hier momenteel niet ter discussie. De kopie van de twee pagina's uit een Iraaks paspoort hebben bovendien geen bewijswaarde. Het is namelijk onduidelijk uit welk paspoort ze afkomstig zijn en aan wie dat paspoort toebehoorde. Uw origineel paspoort zou u naar eigen zeggen, en in tegenstelling tot uw andere identiteitsdocumenten, op zee verloren zijn. Ook de kopie van uw diploma, de badge van de Iraakse balie, de DHL-enveloppe, of de badge van de National Current Reform doen geen enkele uitspraak over uw asielmotieven. Wat die laatste betreft, is het opmerkelijk dat er een niet gangbare Engelse vertaling van Tayyar Al Islaah Al Watani wordt vermeld, namelijk 'National Current Reform' in plaats van 'National Reform Movement'. U roept uw lidmaatschap van de partij niet in als één

van uw asielmotieven, waardoor deze vaststelling verder geen impact heeft op de beoordeling van uw asielaanvraag. De kopieën van de badges van Ad. en A. hebben geen bewijswaarde omdat het om kopieën en dus makkelijk te manipuleren documenten gaat waarvan de authenticiteit niet kan worden geverifieerd. Bovendien is het niet duidelijk of de badges werkelijk toebehoren aan personen die de voorgehouden functies bij INIS waarnemen.

Tot slot merkt het CGVS op dat uw broer H.M.A.A.T. (OV X - CG X) op 2 september 2015 de vluchtelingenstatus kreeg toegekend. Het CGVS wijst er in deze op dat iedere asielaanvraag individueel wordt beoordeeld op basis van de in het dossier aanwezige elementen. De analyse van de asielaanvraag van uw broer, die zich op geheel andere asielmotieven beroept, heeft om die geen reden geen impact op de beslissing inzake uw dossier. Hetzelfde geldt voor het asieldossier van uw stiefvader F.K.M.W.W. (OV X - CG X: technische weigering dd. 20/04/2016), die ondertussen vrijwillig naar Irak is teruggekeerd (zie hoger).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Eerste middel

In het eerste middel, gericht tegen de beoordeling van vluchtelingenstatus, voert verzoeker de schending aan van "het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing". Verzoeker voert ook de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en vraagt een nieuw onderzoek van de aanvraag.

Hij stelt wat volgt:

"Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze heeft geantwoord op de door verzoeker ingediende asielaanvraag, waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging had in de zin van de Conventie van Genève (zoals deze werd omgezet in intern recht).

Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat hij geen gegronde vrees had.

Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

Het Commissariaat-Generaal besluit om de asielaanvraag van verzoekende partij af te wijzen omdat :

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het CGVS besloten dat u niet in aanmerking komt voor een toekenning van de vluchtelingenstatus of een toekenning van de subsidiaire / beschermingsstatus.

Er kan geen geloof worden gehecht aan uw betrokkenheid in de rechtszaken tegen J. en A. A. M. of de problemen die eruit voortvloeiden,

Verzoekende partij kan hiermee absoluut niet akkoord gaan ! Er is geen sprake van onvoldoende elementen of het niet slagen in de 'bewijslast'. Het CGVS blijft vaag over de gronden van de weigering en neemt geen uitdrukkelijk standpunt in. Het niet "aannemelijk" maken kan bezwaarlijk gegrond worden verklaard aangezien — zoals zal blijken - het CGVS een volledig verkeerde zienswijze heeft over de feiten, de functie van verzoeker en hierdoor dan ook manifest verkeerde besluiten trekt.

Het CGVS oordeelde duidelijk op basis van een foutieve of onvolledige analyse van de asielaanvraag en de algemene gegevens eigen aan de zaak. Het CGVS heeft een eigen verwachtingspatroon, die niet strookt met de werkelijkheid en geen enkele steun kan vinden in objectieve elementen.

Verzoeker, heeft zijn land ontvlucht wegens gegronde vrees voor vervolging en om duidelijke reden dat hij gelet op de problemen die hij aldaar ondervonden heeft.

Dat een algemene sfeer van bedreiging en onveiligheid in het land van herkomst is niet steeds als een voldoende voorwaarde geldt om het vluchtelingenstatuut te verkrijgen, maar dat er in bepaalde gevallen sprake moet zijn van 'gegronde vrees' en 'vervolging'.

De algemene sfeer van bedreiging en onveiligheid in het land van herkomst kan echter wel een bepalende rol hebben gespeeld bij de beoordeling door de verzoekende partij waarom hij zijn land diende te ontvluchten. Er moet dan ook rekening gehouden worden met de algemene situatie bij de beoordeling van de vrees op vervolging.

Vervolging hoeft echter niet noodzakelijk te betekenen dat de overheid een politiek van actieve vervolging voert of steunt, het kan ook verwijzen naar de onwil of de onbekwaamheid van de overheid om bescherming te bieden en maatschappelijke dreigingen te bestrijden.

In het geval van verzoeker heeft hij net daarvan te lijden, zijnde de onmogelijkheid van de overheid hem op een gedegen wijze te beschermen niet op het ogenblik van de feiten, maar ook heden niet gelet op de de quasi algemene staat van oorlog waarin het land zich actueel in bevindt en de zeer ruime machtsbasis van de milities die actief zijn in Bagdad.

Ook het bewijzen van gegronde vrees is vaak een moeilijke zaak. Het wantrouwen van de asielzoekers tegenover administratieve beslissingen in eigen land nemen ze vaak mee naar de asielinstanties in de landen waar ze terechtkomen.

Verzoeker heeft echter veel en gedetailleerde informatie gegeven, geantwoord op alle vragen en opmerkingen van het CGVS. Het CGVS heeft echter een volledig gebrek aan inzicht in de werkwijze, organisatie van de beroepsgroep — advocatuur - in Iraq. Door deze verkeerde zienswijze trekt zij volledig verkeerde besluitvorming.

Het CGVS heeft de plicht om asielaanvragen ten gronde te onderzoeken, niet enkel met het oog op de weigering van de aanvraag, maar net zoals een onderzoeksrechter, met de plicht de waarheid aan het licht te brengen.

Verzoeker heeft echter sterk de indruk dat het CGVS niet dit doel voor ogen had bij de behandeling van de asielaanvraag.

Het CGVS denkt, leest en beslist in ZWART-WIT, zonder rekening te houden met de context waarbinnen verzoeker opgroeide en met de algemene kennis van verzoeker, zijn opleidingsniveau en de algemene situatie in het land van oorsprong.

Verzoeker is formeel, hij verliet zijn land omwille van een gegronde vrees voor vervolging en problemen evenals de onmogelijkheid terug te keren omwille van de veruiterlijkte problemen.

Het CGVS meent verschillende punten te kunnen weerhouden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij in aanmerking moet komen voor internationale bescherming.

Verzoeker zal alle punten overlopen om aan te tonen dat deze redenen op zich individueel maar ook samen geen reden zijn om verzoeker de internationale bescherming te ontfangen."

Verzoeker tracht vervolgens de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, en concludeert als volgt:

"Wanneer al deze elementen in hun context worden gezien, dan is het duidelijk dat geen van de argumenten van het Commissariaat-Generaal volstaan om te concluderen dat de asielaanvraag van verzoekende partij ongegrond zou zijn.

Verzoekende partij verwijst naar hetgeen hij tijdens zijn interview reeds omstandig uiteenzette en is van mening dat de stelling van het Commissariaat-Generaal slechts haar onwil aantoonst om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waar verzoekende partij zich in bevond.

Verzoekende partij verwijst naar zijn consistente verklaringen in de procedure, en is van mening dat deze op zichzelf reeds het tegendeel bewijzen, ni. dat hij wel degelijk gegronde vrees had voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Verzoeker verwijst trouwens naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwisting, waarin duidelijk wordt gesteld dat, zo er twijfel bestaat over bepaalde feiten in het verhaal van verzoeker, of zo er onduidelikheden ontstaan bij het nalezen van het asielrelaas, de Commissaris-Generaal de plicht heeft te onderzoeken of er vrees voor vervolging bestaat, minstens de geloofwaardigheid van de verklaringen verder uit te diepen.

Verzoekende partij is van mening dat men dient rekening te houden met de feitelijke situatie in zijn land van herkomst en zijn persoonlijke situatie. (RvV 29 mei 2008, nr. 12.032, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, 2008, afl. 4, p. 285; RvV 22 mei 2008, nr. 11.552, l.c.; RvV 26 november 2008, nr. 19.307, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, 2009, afl. 2, p. 141)

Hij heeft manifeste angst om teruggestuurd te worden en onderworpen te worden aan schendingen van de rechten van de mens.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd."

2.1.2. Tweede middel

In het tweede middel, gericht tegen de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus, voert verzoeker andermaal een schending aan *“van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”*.

Verzoeker stelt wat volgt:

“Subsidiaire bescherming wordt omschreven als een reëel risico voor ernstige schade in geval van terugkeer naar het land van herkomst. Ernstige schade kan bestaan uit:

de doodstraf of executie

onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het land van herkomst ernstige bedreiging van het leven als gevolg van willekeurig geweld in geval van gewapend conflict.

De Europese Richtlijn 2004/83/EG stelt dat een tijdelijke, maar verlengbare, verblijfstitel dient te worden toegekend aan vreemdelingen die aantonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade bij een terugkeer naar hun land van herkomst.

De subsidiaire bescherming en de mogelijkheid of toekenning hiervan moet worden beoordeeld niet in individuele gevallen, maar in globo, daar waar bepaalde personen die van eenzelfde regio afkomstig zijn aan dezelfde risico's zijn onderworpen.

Voor verzoekende partij telt maar één ding: zichzelf in veiligheid brengen, in de wetenschap dat hij bijzonder groot gevaar loopt indien hij naar zijn land van oorsprong zou moeten terugkeren en verplicht worden er te verblijven. De subsidiaire bescherming en de mogelijkheid of toekenning hiervan moet worden beoordeeld niet in individuele gevallen, maar in globo, daar waar bepaalde personen die van eenzelfde regio afkomstig zijn aan dezelfde risico's zijn onderworpen.

Het CGVS moet zich hiervoor baseren op recente, accurate informatie welke gedragen wordt door internationale bevindingen en rapporten.

Het Commissariaat-Generaal maakt zich niet te gemakkelijk van af daar waar zij een enkele recente analyse van de veiligheidssituatie uitvoert ten aanzien van de situatie in B agdad, t t midden augustus 2016 en aldus zich baseert op recente en accurate informatie.

Echter erkent het CGVS ook heel uitdrukkelijk dat er:

Uit de beschikbare informatie blijktvoorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist.

Verzoeker vraagt zich af welk objectief crit rium er moet zijn om te spreken van blind geweld. Verzoeker is duidelijk, er is sprake van blind geweld in de zin van artikel 48/4 VW. Het CGVS meent te kunnen stellen dat het geweld niet het vereiste niveau zou bereikt hebben, dus dat er met andere woorden nog 'net' niet genoeg doden vallen om in aanmerking te nemen voor subsidiaire bescherming, doch laat na te motiveren hoe dit niveau moet bepaald worden, laat staan dat het CGVS in concreto aantoonst dat dit niveau (mede gelet op de erkenning van het blind geweld) niet bereikt is.

Het vluchtschrift van Caritas International (zie <http://www.caritasinternational.be/wp-content/uploads/2016/08/Vluchtschrift-decl-5-meil6-Asielzoekers-uit-Irak-en-in-het-biizonder-uit-Bagdad-I.pdf> en algemeen gekend en beschikbaar) besluit:

*In ondergeschikte orde en volgens ons, moeten de inwoners van Bagdad omwille van verschillende redenen de subsidiaire bescherming toegekend krijgen op basis van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Eerst en vooral hebben we hierboven verwezen naar de uitspraak van het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie dat zegt: « Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe la2er de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. » (CJUE, Arrêt Elgafaji du 17 februari 2009, C-465/07, [*De vorige paragraaf legt uit hoe elk slachtoffer deel uitmaakt van een doelgroep die specifiek gevisieerd wordt en als zodanig herkenbaar is. Aangenomen dat een asielzoeker niet kan genieten van de erkenning van het vluchtelingenstatuut zoals hierboven verzocht, zou in elk geval deze versoepelde vereiste van de graad van willekeurig geweld moeten toegepast worden.*](http://curia.europa.eu/juris/documerit/docu-ment.jsf?text=&docid=76788&pageIndex=0&doclang=fr&mode=lst &dir=&occ=jirst&part-I&cid=933915, §39.)</i></p></div><div data-bbox=)*

Vervolgens en afhankelijk van de precieze graad van willekeurig geweld, zijn we van mening dat zolang het conflict intens is en een inwoner van Bagdad teruggestuurd zou worden naar zijn oorspronkelijke gouverneurschap, dat hij een reëel risico zou lopen op ernstige bedreigingen tegen zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Onze hogergenoemde uiteenzetting met betrekking tot de veiligheids-situatie in Bagdad lijkt aan te tonen dat het geweld in het gouverneurschap van de Iraakse hoofdstad zo 'n hoog niveau bereikt dat er ernstige en gegronde redenen zijn om aan te nemen dat een burger die

terug- gestuurd wordt naar Bagdad een reëel risico loopt om dergelijke bedreigingen te ondergaan uitsluitend vanwege zijn aanwezigheid op het Iraakse grondgebied.

We hebben aangetoond dat de conclusie die het CGVS haalt uit de COIFocus Bagdad niet spreekt over een groot aantal doorslaggevende elementen van de COI zelf die het mogelijk maken om de veiligheids-situatie in Bagdad objectief te evalueren. Er moet ook rekening gehouden worden met andere elementen die niet aanwezig zijn in de COI en die ons standpunt dat het terugsturen van een burger naar Bagdad een reëel risico voor diens leven of persoon inhoudt, versterkt.

Bij wijze van herinnering, Bagdad is het gouverneurschap dat in Irak het meest geraakt wordt door ge-weld. IS verliest aan terrein in de andere regio 's van Irak maar blijft zijn terreurstrategie in de hoofdstad opdrijven — in maart 2016 werd het grootste aantal aanslagen sinds de laatste drie jaren geregistreerd. Het is niet redelijk te stellen dat de Iraakse autoriteiten de politieke en administratieve contrôle over de stad uitoefenen. De nationale autoriteiten zijn namelijk niet in staat om de burgers te beschermen: de corruptie woedt, Cedoca bevestigt zelf in de COI Focus Bagdad dat sjiitische milities de tekortkomingen van het Iraakse leger invullen. Een groot aantal internationale rapporten toont aan dat de milities on- controleerbaar zijn, dat de politie en de gerechtelijke macht zelf niet in staat zijn om de burgers te beschermen of om aan de slachtoffers een schadeloosstelling te bieden. IS is, ondanks de vele - officiële of illegale - checkpoints nog steeds in staat om aanslagen te plegen in Bagdad. Er is namelijk bewezen dat de veiligheidstroepen valse detectoren van explosieven gebruiken.

Bovendien handelen sjiitische milities en IS voor eigen rekening en kunnen criminele organisaties straffeloos te werk gaan waardoor het criminaliteitscijfer blijft stijgen. Zo zijn ontvoeringen, moord, ontdekking van niet-geïdentificeerde lijken, explosieven en mishandelingen schering en inslag in Bagdad. Geen enkele burger is veilig aangezien elk gebied van de hoofdstad met geweld te kampen heeft. We willen hieraan toevoegen dat IS als doel heeft om zijn aanvallen te richten op drukbezochte plaatsen om zo een maximum aantal slachtoffers te veroorzaken.

We willen er ook aan herinneren dat de cijfers van de COI Focus Bagdad van 31 maart 2016 die overge- nomen werden door het CGVS en de RvV, spreken van 39 aanslagen (La notion « d'attentat » n 'estpas définie par le Cedoca) in 2015, J. Wing spreekt over 2.631 incidenten in de hoofdstad.

Hoewel het klopt dat we eerst de onderzoekselementen die verzameld werden door het CGVZ zelf over- genomen hebben en een onderzoeksmethode gelijkaardig aan die van het CGVS gebruikt hebben om töt het besluit te komen dat de COI van 6 oktober 2015 en van 31 maart 2016 niet als voldoende overtuigend kunnen beschouwd worden, willen we eraan herinneren dat de onderzoeksmarge voor de al dan niet verlening van de subsidiaire bescherming niet louter en alleen beperkt kan worden tot het tellen van het aantal slachtoffers vanwege het willekeurig geweld.

De reële en concrete gevolgen van het conflict voor de burgers mogen niet te strikt worden opgevat. Experts in gewapende conflicten herinneren eraan dat de statistieken over burgerslachtoffers het niet mogelijk maken om nauwkeurig verslag uit te brengen over het geweld dat burgers ondergaan in moderne conflicten en dat ze in het algemeen slechts het topje van de ijsberg vormen (UNHCR (T. Farrel et O. Schmitt), *The Causes, Characterand Conduct of Armed Conflict, and theEffects on Civilian Populations, 1990-2010*, april 2012, PPLA/2012/03, <http://www.refworld.org/docid/4fSc3fcc2.html>, pp. 1 et 30.). Het is daarom voor de asielinstanties van cruciaal belang om andere indicatoren van de impact van conflicten op burgers vast te leggen die, afhankelijk van de context en de dynamiek van het conflict, kunnen variëren om op die manier een systemische aanpak van de gevolgen van het conflict te bevorderen. Deze gevolgen voor de burgers kunnen echter niet beperkt worden töt aannamen die niet op andere wijze onderbouwd worden zoals het CGVS ze voorstelt in de COI Focus Bagdad door te beweren dat het normale leven teruggekeerd zou zijn.

Als voorbeeld kunnen we de systematische mensenrechtenschendingen en de druk op de bevolking, chronische onderontwikkeling, de ineenstorting van de Staat, hongersnood en de ontheemding van de bevolking noemen(342CBAR, *Pourquoi la plupart des Syriens sont-ils réjugiés ?*, [http://www.cbarbchv.be/Portals/0/Information%20juridique/Asile/Analyses/Etude_Syrie_CBAR_FR_LR.p](http://www.cbarbchv.be/Portals/0/Information%20juridique/Asile/Analyses/Etude_Syrie_CBAR_FR_LR.pdf) df, p. 17).

UNHCR heeft een voorbeeld van deze systemische aanpak gegeven in de aanbevelingen over het onder- zoek naar de aanvragen tot bescherming van Afghaanse onderdanen (UNHCR, *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*, 6 August 2013, HCR/EG/AFG/13/01, <http://www.refworld.org/docid/51ffdca34.html>, p. 15. 344 Nous renvoyons ici aux développements théoriques repris dans la Partie III, onderdeel 1 de ce Parole à l'exil et tirés des travaux préparatoires entourant l'insertion de la protection subsidiaire en droit belge. 345 Il appartient bien entendu à chaque demandeur d'asile et son conseil d'étayer au mieux une demande d'asile et nous ne pouvons qu'encourager la présentation d'un maximum d'éléments de preuve personnels et actuels.), waarnaar we verwijzen voor de methodologie.

We zijn van mening dat deze analyse voldoende betrouwbare « andere » indicatoren bevat dan diegene die zich beperken tot statistische gegevens over burgerslachtoffers en dat deze indicatoren het ook

moge- lijk maken om te besluiten t t het bestaan van « een situatie van gewapend conflict » met sprake van « endemisch geweld of systematische of veralgemeende mensenrechtenschendingen » gelijkwaardig aan willekeurig geweld en dat de toekenning van de subsidiaire bescherming rechtvaardigt (Voy. notamment CCE, arrêt n  156 934 du 24 novembre 2015, http://www.rwccce.be/sites/default/files/les/arr/Al_56934AN.pdf, point 4.4 : « D'autre part, le Conseil constate qu'indépendamment de la qualification de la situation prévalant à Bagdad au regard de l'article 48/4,  2, c) de la loi du 15 décembre 1980, il résulte manifestement des informations vers es au dossier administratif que des attentats meurtriers y demeurent fréquents et que des violations des droits de l'homme y sont encore perp tr es à grande échelle. Il peut donc être admis qu'un niveau élevé de risque de persécution ou d'atteinte grave existe encore, de manière générale, pour les habitants de Bagdad. Le Conseil estime que cette donn e contextuelle objective impose une grande prudence aux instances d'asile charg es de l'examen de demandes de personnes originaires de cette ville »).

We verwijzen in dit verband naar Deel III, onderdeel 4,  2 van dit Vluchtschrift.

Zie stuk 3

De appreciatiemarge van het CGVS moet in geval van twijfel steeds in het voordeel van de aanvrager gelden, hetgeen hier niet werd nageleefd.

Bovendien blijkt de informatie waarover het CGVS beschikt minstens 8 maanden oud te zijn. De rapporten verwijzen naar feiten tot juni 2016, daar waar de beslissing 7 maanden nadien werd genomen  n huidig beroep (waarschijnlijk) quasi één jaar nadien. Het CGVS bezeerde zich dan ook niet op recente informatie.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd."

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Op 1 maart 2018 laat de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76,   1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus "Irak. De Veiligheidssituatie in Bagdad" van 25 september 2017.

2.2.2. Ter zitting legt de verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76,   1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met elementen neer:

- Een psychologisch verslag
- Een notariële akte houdende volmacht door A., J. en A. M. aan 4 advocaten waaronder verzoeker
- Verzoek tot invrijheidstelling van verzoekers cliënt A.A.M. van 7 juni 2015
- Handgeschreven verklaring van de confraters van verzoeker en kleurenkopie van een vakbondskaart van één van hen
- Verzoek tot invrijheidstelling van verzoekers cliënt A.A.M. van 9 juni 2016
- Invrijheidsstelling van A.A.M. onder borgsom van 10 miljoen dinar.

2.3. Juridisch kader aangaande het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid

1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*"a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."*

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand

is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.4.2. Beoordeling

In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij vast dat verzoeker geen geloofwaardige verklaringen aflegt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. De Raad stelt vast dat de motieven die de verwerende partij tot deze conclusie hebben geleid steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en pertinent zijn nu ze de kern van het asielrelaas raken. Het komt derhalve aan verzoeker toe om deze motieven in een ander daglicht te stellen.

Ter zitting legt verzoeker een psychologisch verslag neer. In dit stuk wordt gewag gemaakt van een anxio-depressieve toestand en post-traumatische stress en worden scores weergegeven aangaande verschillende persoonlijkheidskenmerken.

Het feit dat verzoeker zich in een anxio-depressieve toestand bevindt wordt niet betwijfeld en is uitermate betreurenswaardig. Echter, dit attest geeft geen uitsluitel over de specifieke oorzaak deze psychische toestand. Een psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen die er de oorzaak van zijn (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). In de mate dat het attest wordt neergelegd als begin van bewijs van een trauma dat verzoeker in Irak zou hebben opgelopen, moet erop worden gewezen dat het steunt op de eigen verklaringen van en dus niet op een objectieve bron van informatie, zodat het bezwaarlijk als ondersteuning en begin van bewijs kan dienen van het door verzoeker aangehaalde relaas.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat uit voormeld psychologisch attest, daar gelaten de diagnose of vaststellingen die erin vervat zijn, evenmin kan blijken dat verzoekers psychische problematiek het normale verloop van de asielprocedure op enigerlei wijze zou hebben gehypothekeerd of in het gedrang zou hebben gebracht. De Raad ontwaart geen concrete indicaties waaruit zou kunnen blijken dat hij niet op volwaardige wijze zou hebben kunnen deelnemen aan zijn procedure of zou zijn beperkt in zijn mogelijkheden om zijn motieven op vrije, zelfstandige en functionele wijze uiteen te zetten. Overigens blijkt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing erkent dat verzoeker bij wijlen een uitgebreid en coherent asielrelaas vertelt, waarbij hij zich weinig of niet lijkt tegen te spreken.

In een eerste motief van de bestreden beslissing stelt de verwerende partij vast dat verzoeker niet in het bezit is van enig overtuigend begin van bewijs omtrent de diverse rechtszaken waarin hij optrad als advocaat van A. en F en dat hij slechts twee juridische documenten voorlegde ter staving van zijn aanvraag. Met betrekking tot de kopie van de volmacht die A., J. en A. aan verzoeker en drie andere advocaten hebben toegekend stelt de verwerende partij vast dat het document, dat kaderde in de echtscheidingszaak van A, op 27 oktober 2014 opgesteld, dus ruim voor de valse beschuldigingen die tegen bovenvermelde personen werden geuit, dat het document opvallende spellingsfouten bevat, dat het een kopie is waarvan de authenticiteit niet te verifiëren is, dat aangezien er in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd met dergelijke documenten, het document slechts enige bewijswaarde heeft wanneer het wordt ondersteund door precieze en geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is, en dat het bijgevolg weinig of geen bewijswaarde heeft. Dit laatste wordt eveneens gesteld over het document betreffende de aanvraag tot vrijlating van A. waaraan de verwerende partij toevoegt dat erin niet wordt toegelicht op basis van welke beschuldigingen hij werd vastgehouden, dat er weinig meer in staat dat dat verzoeker hem onschuldig acht, dat hij een grote familie heeft, en dat hij zijn vrijlating op borg bepleit.

Verder stelt de verwerende partij dat niet het minste begin van bewijs voorligt betreffende de diverse strafzaken die tegen A. en J. werden geopend, en evenmin van de veroordeling die S. opliep als gevolg

van verzoekers onderzoekswerk dat de valse beschuldigingen aan het licht bracht, terwijl de aard van de strafzaken impliceert dat er een uitgebreide rechtsgang aan te pas kwam, en kan worden verwacht dat die uitgebreid werd gedocumenteerd, zodat van verzoeker in zijn hoedanigheid van advocaat mag worden verwacht dat hij dergelijke stukken ter beschikking heeft of had. Verzoekers verklaring voor het ontbreken van de stukken, met name omdat tijdens de diverse huiszoeken alle documenten in verband met de rechtsgang werden ontvreemd of dat de originele afschriften in de rechtbank bewaard bleven, worden niet aangenomen, omdat de verklaringen over de huiszoeken niet geloofwaardig zijn en opdat redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij de stukken zou kunnen bekomen gelet op de contacten die hij nog heeft in zijn thuisland.

Verzoeker stelt daar tegenover dat de relatie tussen een advocaat en zijn cliënt een vertrouwensrelatie is, en dat hij middels verschillende feiten en gebeurtenissen voldoende aantoonde dat hij contact had met betrokkenen en optrad als raadsman, dat hij ook initieel had aangegeven dat hij werd aangesteld om op te treden in een echtscheidingszaak en pas nadien, door uitbreiding van zijn opdracht geraadpleegd in een strafzaak. Verzoeker stelt verder dat hij geen spellingsfouten heeft ontdekt en dat de verwerende partij niet aangeeft waar en welke fouten dergelijke fouten aanwezig zouden zijn, zodat het gaat om een gratuite bewering. Verzoeker vraagt dat de verwerende partij aangeeft waar deze fouten zich bevinden. Verzoeker heeft aangetoond een kopij van documenten dat hij raadsman was van betrokkene; dit kan niet ernstig in twijfel getrokken worden, zo stelt hij, en het is al te gemakkelijk te zeggen dat het om valse documenten zou gaan. Wat betreft het verzoek tot vrijlating op borg, stelt verzoeker dat het een louter bewarende maatregel is in afwachting van een proces ten gronde en dat de schuldvraag dus niet moet worden gesteld. De borgstelling heeft net voor ogen dat iemand al dan niet tijdelijk kan vrijkomen onder voorwaarde. Deze voorwaarde kan worden afgedwongen met de borg die gegeven moet worden. Er is dan ook geen enkele andere motivatie noodzakelijk dan de melding dat hij borg wil stellen, grote bindingen heeft (en dus geen vluchtgevaar betekent), aldus verzoeker, die verder betoogt dat de verwerende partij niet aantoonde waaraan een verzoek tot vrijlating op borg dan wel moet voldoen. Verzoeker stelt vervolgens dat de verwerende partij de realiteit van het 'advocatenleven' niet kent of wenst te erkennen: hij was actief in/voor een kantoor, waar hij zaken behartigde voor het kantoor. Zoals advocaten in België is verzoeker zelfstandige advocaat en kan hij eigen zaken uitbouwen en behandelen. Zo behandelde hij de zaken van A. en J. van thuis uit, waar hij al zijn eigen dossiers behandelde. Tijdens de huiszoeking werden de dossiers in 'beslag' genomen. Verzoeker kan dan ook niet louter zijn kantoor raadplegen om een kopij te bekomen van het dossier. Ook het bekomen van kopijen is nu - vanuit het buitenland - absoluut onmogelijk; zijn familie kan uiteraard niet tussenkomen in of voor de Rechtbanken. Desalniettemin zal verzoeker nagaan of hij via-via toch nog afschriften kan bekomen en deze ten gepaste tijde voorleggen, zo betoogt hij nog.

In alle redelijkheid zou van verzoeker kunnen worden verwacht dat hij, als advocaat, meer stukken zou voorleggen die minstens een begin van bewijs zouden kunnen vormen voor de kernelementen van zijn asielrelaas en zijn beweerde vervolgingsvrees; meer in het bijzonder betreffende de strafzaken die tegen A. en J., zijn cliënten, werden geopend. Het gaat immers om niet minder dan vijf procedures in het kader waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat daarover heel wat briefwisseling zou bestaan.

In de mate dat verzoeker het ontbreken van stukken wijt aan de huiszoeken in zijn woning, moet erop worden gewezen dat verder in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat hij deze huiszoeken niet kon situeren in de tijd, niet kon toelichten wie erbij betrokken was en geen details kon geven. Dat verzoeker over deze kernelementen van zijn asielrelaas niet meer dan wat vaagheden kan etaleren, is niet aannemelijk. Verzoeker tracht dit te vergoelijken door erop te wijzen dat hij niet aanwezig was tijdens de huiszoeken, maar overtuigt niet: immers blijkt dat zijn moeder steeds aanwezig was tijdens de huiszoeken en dat hij nog contact met haar heeft. Dat zij niet meer details aan verzoeker zou kunnen hebben gegeven zo hij daarom zou hebben gevraagd, is niet geloofwaardig. Daarenboven kan de verwerende partij ook worden bijgetreden waar zij stelt dat het, gelet op de aanwezigheid van de moeder tijdens de huiszoeken, niet aannemelijk is dat verzoekers familieleden pas bij de verhuis ontdekten dat quasi alle documenten van verzoeker waren verdwenen.

Verzoeker verklaarde het ontbreken van documenten verder ook door erop te wijzen dat de originele afschriften in de rechtbank bewaard bleven. Hoewel de verwerende partij in de bestreden beslissing aangeeft dat, gelet op de contacten die verzoeker nog heeft in zijn land van herkomst, er redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij via hen de nodige stukken zou kunnen bekomen, benadrukt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij vanuit het buitenland nog onmogelijk stukken kan bekomen. Dit staat in schril contrast met het gegeven dat hij ter terechtzitting zowel in staat blijkt de originelen voor te leggen van de

twee reeds neergelegde stukken (de notariële volmacht en het verzoek tot invrijheidstelling van 9 juni 2015), doch ook nog andere stukken neerlegt. Het betreft een verzoek tot invrijheidstelling van verzoekers cliënt A.A.M. van 7 juni 2015; een handgeschreven verklaring van de confraters van verzoeker en kleurenkopie van een vakbondskaart van één van hen en een document betreffende de invrijheidsstelling van A.A.M. onder borgsom van 10 miljoen dinar van 9 juni 2015.

Met betrekking tot de bij het verzoekschrift gevoegde stukken moet er verder op worden gewezen dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "Irak. Corruptie en documentenfraude" van 8 maart 2016) blijkt dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en dat het gemakkelijk is om vervalste Iraakse documenten aan te schaffen, zowel in Irak als in het buitenland.

Voorts blijkt nog het volgende:

Het gegeven dat thans het origineel wordt neergelegd van de notariële volmacht die reeds in kopie werd neergelegd (stuk 2), blijft de vaststelling dat ze ruim voor de vermeende strafzaken betreffende A. en J. werd opgesteld. Zelfs zo niet wordt betwist dat verzoeker ooit als raadsman optrad voor A., naar zijn zeggen in het kader van een echtscheidingszaak, dan nog is hiermee de vermeende vervolgingsvrees en de oorzaak ervan niet aannemelijk gemaakt. De loutere verwijzing naar de vertrouwensrelatie tussen een advocaat en zijn cliënt volstaat daartoe evenmin. In die optiek is het motief over de spellingfouten overtuigend en kan het desgevallend gegrond bevinden van de kritiek van verzoeker desbetreffend niet leiden tot een andere beoordeling van het stuk.

Ook van het verzoek tot invrijheidstelling van 9 juni 2015 wordt het origineel neergelegd (stuk 5). Daarnaast legt verzoeker een "nieuw" verzoek tot invrijheidstelling neer gedateerd op 7 juni 2015 (stuk 3), en een bevel tot invrijheidstelling onder borgsom van 10 miljoen dinar van 9 juni 2015 (stuk 6).

Het verzoek tot invrijheidstelling van 7 juni 2015, gericht aan de rechter van de correctionele rechtbank van Al-karkh, werd geïnviseerd en ondertekend door rechter I.N.A.D. Het bevel tot invrijheidstelling van 9 juni 2015 werd door diezelfde rechter ondertekend. De handtekeningen komen echter niet overeen. Voorts wordt in beide verzoeken tot invrijheidstelling verwezen naar de beëindiging van de strafzaak van A.A.M., doch zonder dat die strafzaak wordt geïdentificeerd. Dit is van belang, nu verzoeker had verklaard dat zijn cliënt ook nog aangehouden was voor andere zaken en dat hij daarom niet onmiddellijk na het vonnis waarin S. werd beschuldigd van valse beschuldigingen aan het adres van A.A.M. werd vrijgelaten (gehoorverslag II, p 5). Het motief in de bestreden beslissing dat in het verzoek tot invrijheidstelling niet wordt toegelicht op basis van welke beschuldigingen A. werd vastgehouden is dus wel degelijk pertinent en wordt niet ontkracht door verzoekers argumentatie omtrent de doelstelling van de borgstelling en de inhoud van het verzoek. Het hiaat in de verzoeken tot invrijheidstelling klemmt des te meer nu verzoeker het blijkens de stukken nodig had geacht verschillende rechters te verzoeken om de invrijheidstelling, de rechter van de rechtbank van Al Baya enerzijds, en deze van de correctionele rechtbank van Al-Karkh anderzijds. Bovenal blijkt uit geen van deze stukken dat er enig verband is met de vermeende valse beschuldigingen door S. en de daaruit voortvloeiende vervolgingsvrees. Al deze vaststellingen samengenomen leidt tot de vaststelling dat aan de genoemde stukken geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend.

Eenzelfde vaststelling dringt zich op voor wat betreft stuk 4 bij de aanvullende nota: het is een verklaring van de drie advocaten die samen met verzoeker waren gevolmachtigd om de rechtszaken van A., J. en A. op te volgen en die stellen dat zij, in tegenstelling tot verzoeker, zich wel hebben teruggetrokken na de bedreigingen. Het stuk is een handgeschreven blad van een persoon die ook namens twee anderen ondertekent, vergezeld van een kleurenkopie van een badge van de Iraakse advocatenassociatie. In eerste instantie moet worden vastgesteld dat aan de brief geen authenticiteitswaarde kan worden toegekend, nu hij door om het even wie kan geschreven zijn. Daarbij komt nog dat de namen van de ondertekenende advocaten niet volledig worden vermeld en dat voor wat betreft de derde genoemde moet worden vastgesteld dat diens naam niet overeenkomt met deze op de volmacht. Zo wordt vermeld M.T.A., terwijl op de volmacht M.A.A. is vermeld. Verder kan ook geen link worden gelegd met de naam van de persoon op de badge: de opsteller van de brief is M.A., die mogelijks nog kan worden gelinkt met de gevolmachtigde M.A.A.A., maar de badge betreft dan weer M.A.J.M. zodat niet valt in te zien op welke wijze deze kopie van de badge dienstig kan zijn in het licht van de onderhavige zaak.

Samenvattend moet dus worden gesteld dat de juridische documenten die verzoeker voorlegt geen blijk geven van een gegronde vrees voor vervolging.

Met betrekking tot de overige documenten die hij reeds ter kennis bracht van de verwerende partij, werd in de bestreden beslissing geoordeeld als volgt:

“Verder, de andere door u voorgelegde documenten kunnen niets veranderen aan bovenstaande appreciatie. Uw identiteitsdocumenten en de (kopieën van de) identiteitsdocumenten van uw familieleden bevestigen hoogstens uw identiteit, herkomst en nationaliteit. Die zaken staan hier momenteel niet ter discussie. De kopie van de twee pagina's uit een Iraaks paspoort hebben bovendien geen bewijswaarde. Het is namelijk onduidelijk uit welk paspoort ze afkomstig zijn en aan wie dat paspoort toebehoorde. Uw origineel paspoort zou u naar eigen zeggen, en in tegenstelling tot uw andere identiteitsdocumenten, op zee verloren zijn. Ook de kopie van uw diploma, de badge van de Iraakse balie, de DHL-enveloppe, of de badge van de National Current Reform doen geen enkele uitspraak over uw asielmotieven. Wat die laatste betreft, is het opmerkelijk dat er een niet gangbare Engelse vertaling van Tayyar Al Islaah Al Watani wordt vermeld, namelijk 'National Current Reform' in plaats van 'National Reform Movement'. U roept uw lidmaatschap van de partij niet in als één van uw asielmotieven, waardoor deze vaststelling verder geen impact heeft op de beoordeling van uw asielaanvraag. De kopieën van de badges van Ad. en A. hebben geen bewijswaarde omdat het om kopieën en dus makkelijk te manipuleren documenten gaat waarvan de authenticiteit niet kan worden geverifieerd. Bovendien is het niet duidelijk of de badges werkelijk toebehoren aan personen die de voorgehouden functies bij INIS waarnemen. “

Deze pertinente beoordeling laat verzoeker ongemoeid, zodat ze onverminderd overeind blijft.

Verzoeker legde ook nog een videofragment voor, met betrekking tot hetwelk de verwerende partij van oordeel is dat eruit niet blijkt dat het werkelijk om A.A.M. zou gaan, dat de authenticiteit en objectiviteit van de video niet kan worden gegarandeerd, en dat de opgevoerde persoon zich beperkt tot vaagheden en algemeenheden, terwijl hij perfect op de hoogte zou moeten zijn van de ware toedracht van verzoekers vermeende problemen en redelijkerwijs zou mogen worden verwacht dat zijn verklaringen meer precies en gedetailleerd zouden zijn.

Verzoeker stelt daar tegenover dat het bewijs zo sterk is als een getuigenverklaring, dat de identiteitsdocumenten zichtbaar zijn en dat uit de verklaringen van de betrokkene duidelijk blijkt dat verzoeker ernstige redenen heeft om te vrezen voor zijn leven omwille van de problemen die hij heeft gekend.

De Raad is van oordeel dat, zelfs aangenomen dat de persoon op het videofragment A.A.M. zou zijn en los van de inhoud van het videofragment, deze gesolliciteerde getuigenis bezwaarlijk als een objectief bewijs van verzoekers vervolgingsvrees kan worden aanvaard.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat het niet aannemelijk is dat een advocaat die een vrees voor vervolging uit omwille van zeer specifieke omstandigheden die zich in het kader van de uitoefening van zijn beroep hebben voorgedaan, niet meer sluitende stukken kan voorleggen betreffende de kern van het relaas.

Aangezien de inhoud van de voorgelegde documenten en het videofragment op zich niet kan overtuigen en dat bovendien hun bewijswaarde relatief is om de redenen hierboven uiteengezet, moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn opdat zijn asielrelaas, in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De verwerende partij stelde dienaangaande onder meer dat verzoekers verklaringen, hoewel coherent en bij momenten uitgebreid, opmerkelijke hiaten vertonen of ronduit ongeloofwaardig zijn. Zo wordt vastgesteld dat verzoeker beweert betrokken te zijn in een afrekening tussen N.A.I. en A.M.H., maar in eerste instantie niet kan toelichten waarover de afrekening gaat of wat aan de basis ligt van de rivaliteit tussen deze personen, en vervolgens, na veel aandringen van de protection officer, slechts tot een vaag antwoord komt dat is gebaseerd op enkel gemediatiseerde schandalen. Evenmin kan verzoeker toelichten waarom N.A.I. zich de moeite heeft getroost om verzoeker blijvend te viseren, terwijl hij in wezen niet meer dan de advocaat is van de mensen die hij in werkelijkheid beoogt te schaden.

Verzoeker stelt daar in het verzoekschrift tegenover dat hij raadsman is van de twee zonen van A.M.H. doch “niet van de volledige familie en zeker niet van de hoge pieten die elkaar trachten te bekampen”.

Hij herhaalt zijn asielrelaas en stelt dat het voor de verdediging van de zonen van geen belang is te weten waarom precies zij valselyk beschuldigd werden. Hij moest zich dan ook niet bezighouden met complottheorieën die zijn cliënten niet zouden verder helpen. Hij had wel contact met deze familieleden, doch liet zich niet in met de onderlinge problemen. Doordat hij kon aantonen dat de tenlastelegging vals was, werd de klager, die werkte voor N.A.I., zelf vervolgd. De plannen van laatstgenoemde werden dus gedwarsboemd door verzoeker, die zich niet door hem had laten intimideren.

Verzoeker kan niet worden gevolgd: in alle redelijkheid kan worden aangenomen dat een advocaat de verdediging van zijn cliënten voert met zoveel mogelijk kennis van zaken, en al zeker wanneer het gaat om valse beschuldigingen. Dat het van geen enkel belang zou zijn geweest te weten wat de oorzaak was van de rivaliteit tussen de vader van verzoekers cliënten en N.A.I. die uiteindelijk de oorzaak was van deze valse beschuldigingen, kan dan ook niet worden bijgetreden. Bovendien werd verzoeker naderhand zelf mee betrokken in deze rivaliteit, zodat kan worden verwacht dat hij zou trachten te weten te komen wat aan de basis ervan lag. Immers, dit zou hem hebben toegelaten zijn eigen lot beter in te schatten. Dat verzoeker niet verder kwam dan een vage verwijzing naar enkele gemediatiseerde schandalen zonder dat hierbij de precieze rol van A.M.H. kon worden toegelicht is niet aannemelijk. Bovendien blijkt dat verzoeker zelf contact had met de vader van zijn cliënten, A.M.H. die tijdens een persoonlijk gesprek toegaf bij verzoeker veel problemen te hebben veroorzaakt (gehoorverslag 8 juli 2016, p 6) en daarbij vertelde dat N.A.I. hem niet met rust zou laten. In die omstandigheden is het niet geloofwaardig dat verzoeker A.M.H. niet zou hebben bevestigd over de oorzaak van de rivaliteit en over de vraag waarom hij zelf, als advocaat van zijn zonen, hardnekkig zou geïsoleerd worden door N.A.I.

In de bestreden beslissing wordt vervolgens vastgesteld dat verzoekers verklaringen over de veroordeling van S. niet overtuigen. Dit motief wordt door verzoeker ongemoeid gelaten, terwijl de Raad vaststelt dat verzoekers verklaringen inderdaad ook op dit punt worden gekenmerkt door een vaagheid die niet overtuigt. Van een advocaat die ervoor zorgde dat zijn cliënt vrijuit ging doordat hij kon aantonen dat een derde hem valselyk had beschuldigd, die de terechtzittingen bijwoonde en het vonnis dienaangaande had ontvangen, kan in alle redelijkheid worden verwacht dat hij in staat zou zijn om meer specifieke en gedetailleerde verklaringen af te leggen, vooral omdat het de kern van het asielrelaas raakt.

Wat betreft verzoekers verklaring dat hij vogelvrij werd verklaard door de familie A.Z. en zij zijn naam op de lijsten van de milities Assaeb Al Haqq en Kataeb Al Jihad liet plaatsen, en de vraagtekens die de verwerende partij daarbij plaatste in de motieven van de bestreden beslissing, betoogt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij had aangegeven dat de familie van zijn cliënten zeer invloedrijk is en veel contacten heeft binnen de milities, zodat zij daar informatie bekomen. Dit argument biedt echter geen soelaas voor de vaststelling dat uit zijn verklaringen tijdens het gehoor blijkt dat de aanvankelijke stelligheid van verzoeker over het feit dat hij vogelvrij werd verklaard door de familie A.Z. en dat zijn naam op de lijsten van de milities werd geplaatst uiteindelijk verzandde in vermoedens dat het zo was. Deze subjectieve vrees wordt echter niet geobjectiveerd: hiervoor werd reeds vastgesteld dat de verklaringen over de huiszoekingen niet kunnen worden aangenomen, en verder blijken er geen concrete indicaties te zijn geweest dat iemand op zoek was naar verzoeker, zoals ook reeds in de bestreden beslissing werd gesteld. Verzoeker bevestigt in zijn verzoekschrift dat hij nog steeds op de lijsten van de milities staat, maar gelet op het voorgaande overtuigt hij niet.

Het voorgaande doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de gevreesde vervolging, hetgeen nog wordt versterkt door de vaststelling dat verzoeker niet weet of zijn cliënten nog hinder hebben ondervonden door de personen of groeperingen die hen via valse beschuldigingen trachtten te beschadigen. Het feit dat hij zich daarover niet heeft geïnformeerd, geeft blik van een desinteresse die de geloofwaardigheid van het relaas verder op de helling zet. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij bezwaarlijk zijn oude contacten kan raadplegen en dat hij dit dan ook niet heeft gedaan. Uit zijn verklaringen echter blijkt dat verzoeker nog contact had met zijn cliënt A. nadat hij in België is aangekomen (gehoorverslag 8 juli 2016, p 9). Verzoekers argument in zijn verzoekschrift brengt dus geen soelaas.

Zoals blijkt uit de verklaringen van verzoeker heeft hij zijn werkgever – dr. A.J., op wiens advocatenkantoor hij werkte- niet ingelicht van de redenen van zijn vertrek. Gelet op het feit dat zijn vermeende problemen werk-gerelateerd waren is de uitleg die hij hiervoor gaf, met name dat hij niet teveel niet wou prijsgeven over zijn privéleven, niet aannemelijk.

Verzoeker betoogt dat hij als zelfstandige advocaat voor het advocatenkantoor werkte, maar zijn eigen zaken beheerde, los van het kantoor, als een loutere vorm van onderaanneming. Er is niets vreemd aan het gegeven dat verzoeker als zelfstandige advocaat niet vermeld aan het kantoor dat hij in eigen zaken problemen heeft. Het feit dat wordt gesproken over een "werkgever" duidt reeds op het feit dat er een verkeerde zienswijze is van het beroep als advocaat. Er is geen sprake van een werkgever/werknemer relatie en verzoeker diende dan ook geen rapportage te doen. Zijn werk voor dit kantoor heeft geen relatie tot de geschetste problemen. Verzoeker had problemen door zijn eigen dossiers, er was geen enkele binding van het hoofd van het kantoor met het betrokken dossier.

De verklaringen die verzoeker aflegde, luiden als volgt :

"Heeft u nog contact met uw werkgever?

Nee

Hoe komt dat ?

Waarom zou ik contact opnemen. Er is geen nood aan.

Is hij op de hoogte van uw probleem? *μNee*

Hoe komt dat ,

Waarom hij niet op de hoogte is ,

Euh ja.

Waarom zou hij op de hoogte zijn?

Omdat het uw werkgever is, omdat u een probleem kreeg als gevolg van uw werk als advocaat?

Toen ik het probleem heb gehad heb ik hem enkel gecontacteerd om te zeggen dat ik niet meer naar werk kan komen. Ik moet hem niets meer details vertellen. Hij is enkel werkgever en zag het niet zitten dat hij veel over mijn leven zou weten".

(gehoorverslag 1 juni 2016, p 10-11)

De verklaring die verzoeker in zijn verzoekschrift geeft aangaande de reden waarom hij zijn werkgever niet inlichtte van zijn problemen staat in contrast met de vaagheid van de verklaringen die hij aflegde tijdens het gehoor. Bovendien sprak verzoeker daar zelf over zijn "werkgever", en sprak hij tijdens het gehoor niet over het gegeven dat hij de zaken die hem in de problemen brachten in eigen beheer deed, en zonder enige tussenkomst van het kantoor, zoals hij nu tracht te doen geloven. Los van deze vaststelling is het niet aannemelijk dat verzoeker de problemen die hij zou hebben ondervonden in het kader van zijn beroepsuitoefening ten aanzien van andere advocaten zou bestempelen als privéproblemen en dat hij het hoofd van het kantoor in het ongewisse zou laten over de reden waarom hij niet meer naar kantoor zou komen. Deze vaststelling heeft geen uitstaans met enige plicht tot rapportage, die er volgens verzoeker niet zou zijn, doch met een normale werkrelatie binnen een advocatenkantoor.

Ten aanzien van het slotmotief in de bestreden beslissing, met name dat verzoekers vaag zou blijven over de militaire carrière van zijn vader ten tijde van het Baath-regime, betoogt verzoeker dat dit geen relatie heeft tot zijn problemen, en dat het beweerd onduidelijk zijn dan ook niet kan worden weerhouden. Aangezien de verwerende partij zelf niet aangeeft in welke mate dit van belang kan zijn voor de beoordeling van de asielaanvraag, kan verzoeker hierin worden bijgetreden; Deze vaststelling staat er echter niet aan in de weg dat de hiervoor beoordeelde motieven wél pertinent zijn en de kern van het asielrelaas raken, en steun vinden in de stukken van het administratief dossier. De Raad treedt ze bij is van oordeel dat ze volstaan om het asielrelaas als niet geloofwaardig af te doen. De niet besproken motieven moeten worden beschouwd als overtoollig zodat het desgevallend gegrond bevinden ervan de geloofwaardigheid niet kan herstellen;

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Het eerste middel is niet gegrond.

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”.

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hem de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Beoordeling

2.5.2.1. Verzoeker betoogt dat de nood aan subsidiaire bescherming niet in individuele gevallen moet worden beoordeeld maar in globo, daar waar bepaalde personen die van eenzelfde regio afkomstig zijn aan dezelfde risico's zijn onderworpen. Hij betoogt dat de verwerende partij erkent dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist, en stelt dat niet duidelijk is hoe het niveau van blind geweld moet worden bepaald om in aanmerking te komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en dat niet wordt gemotiveerd dat dit niveau niet bereikt is. De appreciatiemarge van de verwerende partij moet in het geval van twijfel steeds in het voordeel van de aanvrager gelden, zo doet verzoeker nog gelden. Hij verwijt de verwerende partij gedateerde informatie te hebben gebruikt en citeert uit het Vluchtschrift van Caritas International van december 2015- mei 2016 om te concluderen dat het besluit van de verwerende partij geen stand kan houden.

2.5.2.2. De uiteenzetting verzoeker heeft onmiskenbaar betrekking op de nood aan bescherming omwille van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het komt in casu gepast voor om de invulling in herinnering te brengen die aan elk van de begrippen onder c) van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, wordt gegeven, met name in het licht van de rechtspraak van het HvJ:

A. Ernstige bedreiging

Wat de voorwaarde van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon betreft, benadrukt de Raad dat deze voorwaarde twee aspecten omvat: enerzijds, moet er een bedreiging zijn van het leven of de persoon; anderzijds, moet deze bedreiging ernstig zijn.

Uit het arrest “*Elgafaji*” volgt dat waar artikel 15, sub a) en b), van de richtlijn 2011/95/EU betrekking hebben op een bepaalde soort schade, met name de “doodstraf”, “executie”, “foltering” of “onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing”, de bewoordingen van artikel 15, sub c) daarentegen betrekking hebben op “algemener risico op schade”. Het HvJ maakt aldus een onderscheid tussen “bedreiging” (art. 15, sub c)) en “bepaalde gewelddadigheden” (art.15, a) en b)). (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, §§ 33-34).

Een bedreiging van het leven of de persoon kan, in de gebruikelijke betekenis, worden begrepen als het geheel van aanwijzingen die doen vrezen voor het leven of de persoon, en die, conform de voormelde

rechtspraak, een “*algemener risico op schade*” vormt. (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 33).

In die zin moet worden benadrukt dat artikel 15, *sub c*) van de richtlijn, niet enkel betrekking heeft op een bedreiging van het leven maar ook op een bedreiging van de persoon. Zo is er bijvoorbeeld door het ‘Upper Tribunal’ van het Verenigd Koninkrijk geoordeeld dat de begrippen “*leven of persoon*” ernstige fysieke *verwondingen*, ernstige geestelijke trauma's en ernstige bedreigingen van de fysieke integriteit kunnen omvatten (zie in deze zin HM and Others (article 15 (c)) Iraq CG [2010] UKUT 331 (IAC), §§ 75-75 en Iraq CG [2012] UKUT 00409(IAC), § 114 en §§ 270-274).

De bedreiging moet bovendien als “*ernstig*” worden beoordeeld, hetgeen een onderzoek van de intensiteit ervan impliceert. De ernst van de bedreiging moet op concrete wijze worden geëvalueerd, op basis van objectieve, actuele en consistente feitelijke informatie.

B. Burger

Wie als burger kan worden beschouwd wordt niet vermeld in de richtlijn 2011/95/EU, noch in de Vreemdelingenwet en evenmin in de parlementaire voorbereiding van de wet (Parl. St. Kamer, 2005-06, 2478/001). De volgende algemene definities kunnen evenwel dienen als voorbeelden van interpretaties die in de verschillende EU-lidstaten aan het begrip burger worden gegeven: (1) personen die niet deelnemen aan het conflict en die simpelweg proberen door te gaan met hun leven ondanks de conflictsituatie, (2) echte non-combatants, met inbegrip van voormalige strijders die gewapende activiteiten werkelijk en permanent afwijzen en (3) personen die niet actief deelnemen aan vijandelijkheden door het gebruik van wapens. Ook de rol en de taken van een individu binnen een organisatie, de vraag of hij/zij vrijwillig of onder dwang handelde, evenals zijn/haar houding (*i.e.* neutraliteit in het conflict) moeten in aanmerking worden genomen bij het beoordelen of iemand al dan niet als burger kan worden beschouwd.

In casu dient te worden vastgesteld dat niet wordt betwist dat verzoeker een burger is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Gewapend conflict

De begrippen “*internationaal of binnenlands gewapend conflict*” werden noch in de richtlijn 2011/95/EU, noch in de Vreemdelingenwet, noch in de voorbereidende werken gedefinieerd, maar de interpretatie ervan werd vastgelegd door het HvJ in zijn arrest “*Diakité*” waar werd geoordeeld “*dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld.*” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 35).

In casu betwist de verwerende partij niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict.

D. Willekeurig geweld

Het bestaan van een gewapend conflict is een noodzakelijke voorwaarde voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, doch een gewapend conflict volstaat op zich niet om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig geweld.

Zoals verwerende partij terecht aangeeft in de bestreden beslissing is willekeurig geweld in de omgangstaal het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden of identiteit (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 34-35; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

Er dient aan te worden herinnerd dat artikel 48/4, § 2, c) niet van toepassing is op andere situaties van willekeurig geweld die niet plaatsvinden binnen het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. In dit verband moet worden vastgesteld dat, terwijl in het voorstel van de Commissie dat tot de vaststelling van de richtlijn heeft geleid [Com(2001) 510 definitief], de definitie van ernstige schade in artikel 15, *sub c*, van de richtlijn bepaalde bedreigingen van het leven, de veiligheid of de vrijheid van degene die om bescherming verzoekt, zich konden voordoen in het kader van een gewapend conflict of van stelselmatige of algemene schendingen van hun mensenrechten, de Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 29).

Het HvJ sprak zich noch in de zaak "*Elgafaji*", noch in de zaak "*Diakité*" uit over de wijze van beoordeling van de mate van het willekeurig geweld. Deze beoordeling komt uitsluitend toe aan de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of aan de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek. Dienaangaande blijkt uit de rechtspraak van de nationale rechterlijke instanties van de onderscheiden EU-lidstaten dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om in het kader van een alomvattende benadering het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren.

Om de mate van willekeurig geweld te beoordelen, worden de volgende indicatoren in dat opzicht bijzonder relevant geacht: het aantal en de aard van de conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit (ook in vergelijking met andere delen van het land), de frequentie of persistentie van deze incidenten, de locaties waar deze conflict gerelateerde incidenten plaatsvinden, de aard van de gebruikte methoden of wapens ("*improvised explosive devices*" (IEDs), artillerie, luchtbombardementen, zware wapens), de veiligheid op de verkeerswegen, wijdverspreide mensenrechtenschendingen, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, het aantal doden en gewonden, het aantal burgerslachtoffers, het feit of burgers al dan niet rechtsreeks worden geviséerd en de omstandigheden waarin zij het slachtoffer zijn geworden, het aantal slachtoffers onder de veiligheidsmachten, de mate waarin het geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten, de situatie van terugkeerders, het aantal vrijwillige terugkeren, de bewegingsvrijheid, de impact van het geweld op het leven van de burgers, de toegang tot basisdiensten en andere socio-economische indicatoren en het (on)vermogen van de overheid om de situatie in het land te beheersen en de burgers te beschermen, met inbegrip van minderheden.

Het aantal gewelddadige incidenten en het aantal slachtoffers worden vaak beschouwd in verhouding met het totale aantal inwoners in een gebied (proportioneel niveau van geweld/slachtoffers).

Er dient ook rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest "*Elgafaji*" waar het HvJ een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar "*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
 - de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat "*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).
- a. In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

- b. De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het HvJ heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het HvJ heeft de aard van de "*persoonlijke omstandigheden*", die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het HvJ, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of de verzoeker "*het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden*" door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad, rekening houdend met de mate van dit geweld.

Anders gezegd, kan hij persoonlijke omstandigheden inroepen die in zijn geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld te Bagdad dermate verhogen dat, – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon-, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in zijn hoofd bestaat?

2.5.2.3. De Raad verwijst naar de COI Focus "Irak. De Veiligheidssituatie in Bagdad" van 25 september 2017, die middels een aanvullende nota door de verwerende partij werd voorgelegd, en aan verzoeker werd overgemaakt, en herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiiitische milities aan de ene, en ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Anbar, Ninewa, Salah al-Din en Kirkuk, ten westen, noorden en noordoosten van de provincie Bagdad. In de hoofdstad zelf en in de provincie komt het slechts sporadisch tot gevechten tegen ISIS. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om ISIS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 is er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken. Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht

op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de “*UNHCR Position on Returns to Iraq*”, dateert van 14 november 2016 en bevindt zich in het administratief dossier.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status.

When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”

(eigen vertaling: “Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951.

Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.”).

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door partijen kan niet worden afgeleid dat (de hoofdstad) Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een “ramadanoffensief” met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet

worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS komt, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooraf soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald.

Uit de meest recente cijfers blijkt dat deze daling zich in de eerste helft van 2017 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, en cafés, blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de

stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. Checkpoints worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van uitgegaan worden dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen. Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend, er worden nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawaspark aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("UNHCR Position on Returns to Iraq", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (Ibid., nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale bescherming, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft geen argumenten bijgebracht die daar anders over zouden doen oordelen.

Nu blijkt dat de situatie in Bagdad niet van die aard is dat verzoeker, bij terugkeer, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, moet vervolgens nog worden onderzocht of hij omwille van zijn individuele situatie, met name omwille van concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden, een reëel risico op ernstige schade loopt.

De Raad stelt herhaalt dat geen geloof wordt gehecht aan de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten omwille van zijn werkzaamheden als advocaat en dat hij doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag heeft gemaakt van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Bagdad zou hebben gekend.

Een schending van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond. Evenmin kan worden aangenomen dat hij zou kunnen steunen op artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofdte zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend achttien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

Griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS